

Den charmiga bakgården

Publicerad: 29 september 2015

Författare: Mikael Mjörnberg

Handbollsallsvenskan är bakgården. I alla fall om man sätter saken i perspektiv. Men det är samma sport och har utan någon som helst tvekan samma charm.

Det är inte många dagar sedan IFK Kristianstad gjorde en fantastiskt imponerande insats men föll knappt (32-34) borta mot regerande Champions League-mästarna Barcelona. En match som spelades inför dryga 3000 åskådare i mäktiga Palau Blaugrana (en arena som rymmer si så där 7500 personer om man packar ihop folket).

Det var i sin tur bara några dagar efter att samma IFK Kristianstad med nöd och näppe lyckats vända och vinna hemma mot LIF Lindesbergs fjolårsmotståndare HIK Karlskrona inför hysteriska 5000 personer i flådiga Kristianstad Arena.

Det är handboll på toppnivå. Handboll på de flotta arenorna. Så grymt imponerande och häftigt.

När jag tittar på den streamade livesändningen från LIF Lindesbergs andra raka allsvenska seger är det exakt samma sport. Men en helt annan verklighet.

Det var förvisso nästan lapp på luckan i Amokabel Hallen också. Drygt 400 personer bänkade sig på en trång läktare med plats för exakt 500 själar. Men vi talar om en helt annan värld.

Där de stora drakarna springer på pedagogiskt färgade golv med gott om utrymme utanför sidlinjerna och publiken sitter i tusental på bekvämt anpassade stolar rusar de allsvenska lagen i många fall fram i regelrätta gympahallar.

Som exempelvis i Amokabel Hallen.

Ni vet när golvet är sönderkladdat av allehanda linjer för alla tänkbara typer av sport. När avbytarbänkarna är några stackars trötta stolar som någon ställt intill en vägg fylld med ribbstolar. När det står svettstinkade tjockmattor utmed kortsidorna och man bara vet att det står skamfilade plintar som sett sina bästa dagar inpressade under läktaren.

Man kan kalla det för bakgården, men jag älskar det. Jag faller pladask för charmen i de där fullständigt oglamourösa hallarna.

För spelet är ju trots allt exakt detsamma!

Alstermos ivriga kamp mot LIF Lindesberg hade lika gärna kunnat vara IFK Kristianstads kamp mot Barcelona (om ni hänger med på metaforen?).

Det är klart att lagen nämnda ovan klarar att spela på en högre nivå, men det är samma regler. Samma spelglädje.

Och i just den här matchen tycker jag heller inte att man kan klaga på underhållningsvärdet. När båda lagen spelade med sådan entusiasm i anfallsspelet att det gränsade till övermod kunde man önska att det var 5000 istället för 400 som fick vara där och bevittna skeendet.

Sen kan man som vän av ordning förstås anse att Sébastien Ehnevid spelade så bra i målet och att LIF Lindesberg långa stunder stod så rätt i försvaret att man aldrig borde ha behövt släppa in Alstermo i matchen över huvud taget.

Men det var nog å andra sidan vad Barcelona-anhängarna sa efter den knappa segern över Kristianstad också.

Det är komplett skilda världar, men båda med ofantligt stor charm. Det är handboll när den är som bäst.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/den-charmiga-bakgarden/>